

KOSMISCHE MAGIE

31 mei 1957

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst moet ik u erop attent maken, dat wij niet alwetend, of onfeilbaar zijn. U gelieve dus naar eigen vermogen te oordelen betreffende het gebrachte en uw gevolgtrekkingen er uit te maken. Gezien de lezingen al gegeven over de verschillende vormen van magie, is mij verzocht om deze avond in het bijzonder voor te belichten: de kosmische magie. Onder de woorden "kosmische magie" wordt verstaan werken met kosmische krachten; over het algemeen om bepaalde kosmische stromingen te realiseren in een bepaald deel van het Al.

Kosmische stromingen mogen niet alleen worden gezien als zuiver geestelijke werkingen. Daarnaast zijn er stoffelijke factoren, die evenzeer vanuit de kosmos bepalend werken op bepaalde delen van het Al. Ik meen, dat ik u het duidelijkst kan zeggen wat kosmische magie is, wanneer ik wijs op het werk van sommige z.g. "geheime" orden. Ik bedoel hier niet de z.g. geheimleren en geheimscholen - algemeen bekend - maar groeperingen, die gedurende vele honderden jaren een bepaald doel nastreven op aarde ten bate van de mensen. Bij deze groepen zijn er die bestaan uit zuiver mensen uit de stof, andere echter vormen een samenstelling van bepaalde geestelijke krachten en nog op aarde levende personen. Hun doel is over het algemeen opvoeren van het algemeen bewustzijn, verantwoordingsbesef van de mens als zodanig. De ontwikkeling dus van het individu.

U zult zich afvragen, waarom wordt dit kosmische magie genoemd? Voorbeeld: Wanneer op een bepaald ogenblik de mensheid in één richting van denken dreigt vast te lopen, dan is het noodzakelijk - ten koste van alles - die banden te breken. Dergelijke groeperingen ontzien zich dan niet alle invloed aan te wenden, opdat een bepaalde oorlogsdreiging of zelfs een feitelijke oorlog, ontstaat. Als zodanig hebben deze groepen o.a. te doen gehad met de invallen van Djengis Khan, maar ook met bepaalde aspecten van de laatste wereldoorlog. Het is dus een richten van de mensheid. Hierbij kan echter gebruik gemaakt worden van een reeks krachten, door de doorsneemens niet begrepen of gekend.

De eerste - en meest eenvoudige -, het zogenaamde bovenbewustzijn, of gezamenlijk gedeeld bewustzijn van de mensheid. Dit is te splitsen in een reeks van groepsbewustzijnsvormen, die o.a. de naties van elkaar scheiden. Wanneer nu een magische werking wordt uitgeoefend op het bewustzijn van één van deze groepen of meerdere van deze groepen, kan hierdoor een sterke suggestie gewekt worden, die ongeacht het al of niet daar werkelijk mee akkoord gaan van de individuen, tijdelijk de uiterlijke situatie zozeer wijzigt, dat het nagestreefde door de groep zal worden verwerkelijkt. Het wonderlijke hierbij is, dat elk voor zich vrij blijft en vrije wil bezit binnen de beperking die door de suggestie wordt opgelegd. Hiermede wordt dus geen werkelijk recht van de mens aangetast, wel wordt leiding gegeven aan zijn maatschappelijke en economische ontwikkeling.

Een tweede methode is de z.g. openbaringsleer. Hierbij worden bepaalde wijsheden, al of niet op aarde bekend, geopenbaard en mede gedeeld aan de mensheid, opdat deze hieruit een impuls tot nieuwe ontwikkelingen zal putten. Voorbeelden hiervan kunt u o.a. vinden in de boeddhistische leer, maar evenzeer in de ontwikkeling van het christendom en vooral van de verschillende figuren, die later in het christendom, vaak bepalend voor de richting daarvan, geleid optreden. Om zelf deel te hebben aan een dergelijke kosmische, magische werking is het noodzakelijk, dat elke zelfzucht achterwege blijft. Op het ogenblik, dat de zelfzucht optreedt en eigenbelang mede een rol speelt, kan men niet meer één zijn met een Kracht, die zonder aanzien des persoons Goddelijke Krachten tracht te realiseren binnen de beperkingen van een stoffelijke schepping. Men is daardoor uitgesloten van het werkelijk gebeuren en zal, door zelfmisleiding, zeer vaak voor zichzelf problemen scheppen, die niet oplosbaar zijn. Althans niet op aarde.

Absolute onzelfzuchtigheid in overeenstemming met de grondslagen van elke grote leraar kan alleen bereikt worden door een wereldaanvaarding, geen wereldverwerping, gelijktijdig het "Ik" zien als deel van en dienstig aan al het verdere geschapene. Hierbij wordt dan gehandeld volgens eigen inzicht en oordeel. Het is noodzakelijk, dat men zichzelf kent. Zonder zelfkennis kan men

niet werken met, ingrijpen in, en het deel hebben aan kosmische krachten. Het "Ik" te kennen is een zeer moeilijke taak. Gelukkig zal zelfs een beperkte zelfkennis het de doorsneemens mogelijk maken mee in een dergelijke kosmische werking al een bescheiden, zij het vaak gedeeltelijk onbewust aandeel te hebben. Een bepaald ceremonieel bestaat er niet. Men kan niet zeggen, dat kosmische magie gebonden wordt door bepaalde woorden, gebaren en rituelen. Zij bestaat in de wil van de drager, plus zijn harmonie met de Schepper. Als zodanig is kosmische magiër een ieder, die in contact kan treden met krachten, voor ons gelijk staande met Logos, dus scheppende kracht of vormgever en instandhouder. Verder degene, die door zich deze krachten kan doen uitstralen op de wereld. Dit laatste is noodzakelijk.

Onder magie verstaan wij algemeen alleen het gebruik maken van onbekende wetten of krachten op zodanige wijze, dat hun niet gekende invloeden in resultaten op aarde kenbaar worden.

De grondslagen zijn als volgt:

a. De Instandhouder van het Al is een Kracht. Deze Kracht kan noch in vorm noch in vermogen omschreven worden. Ook is het onmogelijk alle eigenschappen daarvan slechts bij benadering te kennen. Daar deze Kracht op zichzelf echter in het gehele Al gelijkelijk aanwezig is, is het mogelijk met deze Kracht contact te krijgen, indien men zichzelf openstelt voor een bewustzijn van die Kracht. Het bewustzijn is bepalend. Die Kracht is altijd aanwezig. Op het ogenblik, dat het bewustzijn de Kracht ontdekt, kan het mogelijk zijn binnen de beperkingen van dit bewustzijn, de Kracht tot uiting te doen komen.

b. Elk streven, dat de vorming van het geheel ten goede, in de richting van het "Ik" gezien, nastrevenswaard is en noodzakelijk voor beleving is, is goed. Dit brengt met zich mee: bevestiging van Goddelijke Krachten. Als zodanig is het feit noodzakelijk, als feit eerst de daad te stellen, opdat men uit de daad bewustzijn kan putten van gelijkheid. Elke ontwikkeling tot kosmische magie is dan ook gebaseerd op: zoveel mogelijk ten goede streven, het niet oordelen van anderen, noch verwerpen van hun bestrevingen, gelijktijdig zijn eigen streven dienstbaar maken aan alle wereld, die men erkent. Dat in dit streven te allen tijde door geloof en innerlijke beleving, niet uitdrukbaar in woorden, het Goddelijke te openbaren aan zichzelf en deze openbaring te doen doorwerken uit het eigen wezen op de wereld.

Hieruit blijkt, dat kosmische magie aanmerkelijk verschilt van datgene, wat verder onder magie wordt verstaan. Ook kan hieruit de gevolgtrekking worden gemaakt, dat kosmische magie in tegendeel met alle voorgaand omschreven vormen, geen enkel gevaar in zich kan dragen voor degenen, die haar beoefenen. Want hier is het de Goddelijke Kracht, het vormend vermogen van de kosmos, dat onmiddellijk door de drager zich uit. Dit kan nooit negatief zijn. Elke handeling van de Logos is voor ons vormend, positief en scheppend. Als resultaat kunnen wij nooit ten onder gaan door ons deel hebben aan deze magische procedure.

Verder doet zich de vraag voor: kan men ook onbewust deel hebben aan dergelijke processen? Een ieder, van wie het streven daadwerkelijk ten goede is gericht, in wie het verlangen leeft naar Goddelijke Kracht, zal geestelijk meer dan zuiver stoffelijk, deze verlangens in zich tot uitdrukking brengen. Het is dus mogelijk, dat men deel heeft aan dergelijke kosmische gebeurtenissen, actief daarin meewerkt en onbewust-stoffelijk toch al geestelijk deze krachten in zijn omgeving voelbaar maakt. In dergelijke gevallen kan echter nooit een deelgenootschap worden afgeleid uit dromen of enkele belevingen. Slechts uit een innerlijk kennen, dat voortdurend en te allen tijde het leven beheerst, plus de contacten, die met een dergelijk kennen meestal gepaard gaan - men heeft dan immers een onmiddellijke binding met al degenen, die in gelijk verband op dezelfde hoogte hetzelfde nastreven - zal men op de duur kunnen afleiden, dat men - zij het nog niet geheel bewust - meewerkt aan een dergelijk groot kosmische werk.

Zoëven maakte ik de opmerking, dat kosmische stromingen en kosmische krachten niet alleen geestelijk zijn. Om het u duidelijk te maken, het volgende.

In het Al bestaat - zij het in een zeer fijne verdeeldheid - een reeks van wolken, waarin verschillende stoffen aanwezig zijn. Zij bevatten buiten de door u gekende elementen nog een dertigtal andere varianten. Ongeacht de zeer kleine verdunning, ongeveer bv. één atoom per 1.000 m³, dat is dus niet veel, zijn toch deze stoffen in staat o.a. de werkingen van sterren te beïnvloeden, bepaalde atmosferische verschijnselen te regelen en zijn zij in sommige gevallen bepalend voor het al of niet levensvatbaar zijn van een bepaalde wereld. Wanneer zij een zonnestelsel beroeren, dan gebeurt dit niet alleen in een vaste volgorde. Deze golvingen en stromingen bewegen zich n.l. ook binnen het Al en onafhankelijk van de beweging van de

sterrensystemen en melkwegstelsels of spiraallevels. Indien wij nu, vanuit een kosmische kracht, een leiding veronderstellen, die bepaalde elementen op kan doen treden op gewenste ogenblikken, zal het u duidelijk zijn, dat een zuiver stoffelijke beïnvloeding, o.a. door stralingsverandering van een ster - daarmee verandering van de straling, die een planeet treft, temperatuur en verdere levensvoorwaarden en alle levensbeginselen - een bepaalde levensontwikkeling en levensrichting kan worden gegeven, terwijl gelijktijdig het bestaande leven door mutatie binnen korte periode gewijzigd kan worden in overeenstemming met de verlangens, die men dienaangaande heeft.

Verder is het mogelijk, vanuit andere sterrenstelsels een planeet te beïnvloeden. Wanneer n.l. de stralingen van een bepaalde ster sterk gewijzigd en geïntensiveerd worden, dan zal ondanks het groot gedeelte van de krachten, dat in de ruimte teloor gaat, een zeer klein gedeelte daarvan bv. uw aarde beroeren. Deze beroeringen, hoe gering ook, zijn voldoende om geringe wijzigingen in het aardmagnetisch veld tot stand te brengen, kleine wijzigingen in elektrische flux, kleine wijzigingen ook in luchtelektriciteit en levenskracht. Deze zijn voldoende om uw organisme te beïnvloeden in een bepaalde richting. Uitdrukkelijk stel ik hier vast, dat dus de kosmische magie in staat is de z.g. astrologische wetten te verbreken en te veranderen. Astrologische wetten berusten op het aannemen van een vaste invloed, vanuit bepaalde richtingen van het AI, weergegeven door bepaalde sterrenbeelden. Daar het mogelijk is deze te wijzigen, is het evenzeer mogelijk het type, karakter en de reactie van de mens op aarde te wijzigen.

Hierbij heb ik uw eigen wereld als voorbeeld genomen. In het AI zijn echter andere werelden, die evenzeer bewoond zijn. Ook daarop zijn dezelfde woorden en wetten van invloed. De wetten heb ik u nog niet genoemd. De volgende wetten regeren het AI:

- a. Er moet een overeenstemming zijn tussen geestelijk bewustzijn en stoffelijke vorm. Beide dienen elkaar aan te vullen, beiden dienen een eeuwigheidsprincipe in zich te dragen.
- b. Elke optredende kracht wordt gevolgd door een evengrote negatieve kracht. Zo zal er te allen tijde een wisseling van krachten zijn. Nooit zal in het AI iets statisch blijven.
- c. Wanneer positief en negatief elkaar opvolgen, is het door bewustzijn mogelijk van de positieve krachten een groot gedeelte permanent, dus blijvend te maken, terwijl de negatieve invloeden praktisch ongemerkt voorbijgaan. Hierdoor ontstaat een eenzijdige ontwikkeling, die hoogtepunten van begrip met zich brengt; hoogtepunten van begrip maken het mogelijk in een tegengesteld streven het absolute evenwicht te bereiken, waarin de volmaaktheid stoffelijk en geestelijk gerealiseerd kan worden.

Er zijn niet veel wetten en niet veel regels, vrienden, voor dit kosmisch spel. Maar zij zijn voldoende. Kosmische magie, de grootste, de machtigste vorm van magie, die op aarde bekend is, - zover mij bekend in de sferen bestaat -, is eenvoudig. Eenvoud is het kenmerk van al het werkelijk grote. Dit werkelijk grote kan ik u misschien in enkele beelden duidelijk maken.

Wanneer wij een vergelijking maken tussen macrokosmos, de grote kosmische krachten en de microkosmos, de kleine wereld van de kleine delen, dan blijkt ons, dat in één tafel meer atomen, - vergelijking, zonnestels -, aanwezig zijn, dan in het hele heelal. Dan blijkt, dat, wanneer uw brein volledig ontwikkeld zou zijn, het in staat zou zijn ongeveer honderd miljoen combinaties te maken, meestal iets meer, - daarbij is de werking van de cortex inbegrepen. Er zijn dus grote reeksen van combinaties mogelijk, niet alleen in uw wereld, maar ook in uw stoffelijk voertuig.

Daar de combinaties in de mens nu combinaties van begrip zijn, vloeit hieruit voort, dat de mens

- a. reeds in staat is om de makrokosmos te begrijpen en te verwerken, mits hij de middelen heeft haar te kennen en waar te nemen,
- b. dat in hem latent de mogelijkheid aanwezig is te komen tot een althans ten dele begrijpen en waarschijnlijk ook grotendeels beheersen van de microkosmos.

De kosmische magie streeft nu juist dit doel na.

Elke mens, elke geest moet tot het maximum van zijn kunnen ontwikkeld zijn. Hij moet in staat zijn alle krachten, die in hem zijn binnen het scheppingsstelsel, stelselmatig tot uiting te brengen in overeenstemming met de wetten, die gelijk zijn aan de eigenschappen van de Schepper. Wordt dit bereikt, dan kan men zeggen, dat de kosmische magie teloor gaat, daar alle wetten in allen vervuld zijn. Zolang dit echter niet het geval is, zal, zelfs indien een wereld een dergelijke volmaaktheid mocht bereiken, haar werkzaamheid zich gaat uitstrekken tot op andere werelden en zo verder, tot uiteindelijk het gehele AI één is geworden met de Scheppende Krachten en als

zodanig een realisatie heeft gevonden van de Schepper. Het is mogelijk, dat daarna een ruststand intreedt. Dit zou betekenen een ophouden van Zijn voor het kenbare van de Schepping, een voortbestaan, potentieel, geestelijk gezien dus ook enigszins reëel, van alles, wat eens werd verworven. Hieruit vloeit voort, dat opeenvolgende scheppingen ongetwijfeld een steeds grotere trap van volmaaktheid vertonen. Vandaar, dat de kosmische magiër stelt, dat elk Al één trede is van de trap naar de grote Schepper, waarbij elke Schepping geleid wordt door een Logos, die in zichzelf in staat was een deel van de Schepper te verwerken en te begrijpen. Indien er geen vragen zijn, is het woord aan de volgende spreker. Goedenavond.

KRISTALVORMING

Goedenavond vrienden,

Ja, dat was me even wat. Enfin, als het weer zwaar wordt, dan heeft u het aan uzelf te wijten, want nu komt uw eigen onderwerp.

Kristalvorming is niets anders dan het volgens vaste lijnen, in de eigenschappen al bepaald, uit vloeibare of opgeloste toestand, zich in vaste toestand begeven van stoffen. M.a.w. een kristal is een korreltje suiker of een diamant. Een kristal is al datgene, dat zich in een vaste vorm afzet. Als zodanig zou je zelfs bepaalde afzettingen, bij bv. IJsland, kristal kunnen noemen. Deze kristallen hebben bovendien een soort persoonlijkheid. Zij gedragen zich niet altijd gelijk. De ene keer zien wij een absolute gelijke en regelmatige vorming, de andere keer blijkt, dat de grootte van het kristal zeer sterk verschilt en dus de daarin opgenomen hoeveelheid ook verschillend is.

Als het te geleerd wordt, is het je eigen schuld en zeg je het maar.

Als gevolg kan worden gezegd, dat bij kristalvorming de vorm zelf, maar niet de daarin optredende spanningen te allen tijde bepaald worden door de moleculaire structuur van wat zich in kristalvorm afzet.

Dan krijgen wij het volgende punt. Zoëven heb ik gezegd: de interne spanningen van het kristal zijn niet altijd gelijk. Welke invloeden kunnen daarin optreden? In de eerste plaats blijkt, dat naarmate de magnetische werkingen van de omgeving op het kristal verschillen, ook de interne spanningen en daarmee de eigenschappen lichtelijk verschillend kunnen zijn. Dat geldt o.a. soms voor de doorlaatbaarheid t.o.v. van elektrische stromen, ten tweede vaak in de vastheid t.o.v. aanpassing door andere stoffen. Er kan suiker zijn, die alleen vanwege een magnetische storing, bv. zonnevlekken of zoiets, moeilijker in uw kopje oplost en dan zit u een hele tijd te roeren. Dan moet u niet zeggen: "daar is de suikerfabriek schuld aan", dan zeg je "dat heeft die beroerde zon gedaan." Daarnaast blijkt ook, dat kristalvorming onderhevig is aan straling van kleinste deeltjes. In de eerste plaats kan een kristal daardoor zeer sterk veranderen, zelfs in zijn eigenschappen. Een kristal bv. kan zeer bros worden. Het kan uiteen vallen in een menigte niet volkomen gelijkvormige schijnkristallen, die kleiner zijn. Ik zeg schijnkristallen, omdat een dergelijke vorm bij oplossing en hernieuwde kristallisatie niet behouden blijft.

Hebben de sterren invloed? Wat doen de planeten voor de wereld? Je kunt natuurlijk wel denken, "Geen bliksem", maar dan ben je er niet mee. De planeten nemen voortdurend andere standen in t.o.v. de aarde, tevens t.o.v. de zon. Als zodanig is hun werking van zwaartekracht, zij het op aarde gering en praktisch niet waarneembaar, steeds variabel. D.w.z. dat de zwaartekracht dus niet gelijk is, maar voortdurend een wisselend verschijnsel is. Daarbij zijn zowel de stand van de maan als de zon in de eerste plaats belangrijk voor de grote wijzigingen, maar waar deze zeer snel verlopen in hun verplaatsing t.o.v. de aarde, kunnen wij die invloeden door de periodiciteit die groot is, wel verwaarlozen. Alleen in sommige omstandigheden bij een zeer snelle kristallisatie bv., kunnen wij zeggen, ja.

Voorbeeld: wanneer ik onder hoge druk bij lage temperatuur een kristallisatie plaats doe vinden, dan zal de maan en ook de plaatsing van de zon daar een bijzondere invloed op hebben en ik krijg bv. bij maansverduistering een geheel ander produkt dan bij een zonsverduistering. Neem ik een langzaam kristallisatieproces, dan blijkt ons, dat sommige planeten gedurende vele jaren ongeveer gelijke posities in blijven nemen ten opzichte - in de zwaartekracht gerekend - van die wereld. Daar is dus een permanente invloed, die langzaam maar zeker de kristalstructuur wijzigt. Komt een versterking van deze invloed door andere planeten erbij, dan moet nog rekening worden gehouden met de weerkaatsing van die planeet. Een planeet is n.l. niet alleen een ding,

dat het licht een beetje weerkaatst en zo als een soort rock 'n rollende ster langs de hemel heen doolt, duidelijk kenbaar voor het menselijk oog, maar het is tevens een lichaam, dat een speciale atmosfeer heeft. Of misschien geen atmosfeer, wat ook voorkomt. Daarnaast een speciale conditie van de aardkorst. Als zodanig een zekere reflexwerking t.o.v. de kosmische straling en een reflexwerking evenzeer voor lichtstraling. Het absorptiegehalte verschilt van planeet tot planeet. De hoek van weerkaatsing evenzeer. Daardoor zou onder bepaalde condities en omstandigheden dus een sterkere beïnvloeding plaats vinden dan anders.

Dáár zit er één te denken, dat het potjeslatijn wordt. Zijn de anderen het er mee eens? Ja, hoor ik daar zeggen. Ik voel me beledigd, hoor. Wat heb ik niet duidelijk gezegd? Laten wij dat eerst bekijken. Als jullie nu niets zeggen, dan moet ik denken, dat ik alles duidelijk heb gezegd of niets duidelijk...

Vraag: Ik vind het vreemd, dat u spreekt over zwaartekracht als van buiten af werkend op deze aarde. Ik dacht, dat op zekere afstand van de aarde geen zwaartekracht meer bestond?

Antwoord: Geen voelbare werking van zwaartekracht en wel omdat er een punt komt, dat bepaalde zwaartekrachtverhoudingen elkaar opheffen. Dat is een punt, dat berekend kan worden door de massa door de afstand te beschouwen, zodat een massa van $3 \times a$ bij - van a afgerekend - op een derde punt van de afstand tussen a en b voor b zou gelden. Dan is daar een punt van zwaartekrachteloosheid. Niet doordat er geen zwaartekrachtwerkingen zijn, maar omdat twee zwaartekrachtwerkingen tegenzijdig gesteld, elkaar opheffen. Dat geldt alleen voor de mens. Want zwaartekracht is nu eenmaal niet een speciale eigenschap van de aarde of van een lichaam. Het is iets, wat ontstaat door een bepaalde beweging van massa t.o.v. andere massa in een ruimte, die b in zich een zeker veld draagt, dat kosmisch niet helemaal homogeen is. Als zodanig kan de zwaartekracht van een bepaalde planeet zich wijzigen, naarmate zij komt onder andere condities in dit kosmisch veld.

Had je niet gedacht, dat ik dit alles wist, hè? Kan me niet schelen van wie ik het moet lenen, maar zeggen zal ik het...

Als je twee magneetpolen neemt, dan kun je zeggen: er is een punt, waar geen van beide aantrekt. Maar die magneetpolen t.o.v. elkaar hebben toch een bepaalde werking en een wederkerige beïnvloeding. Die beïnvloeding bestaat feitelijk zowel vlak bij de pool als ver van de pool. Alleen is zij vlak bij de pool onmerkbaar klein, terwijl zij ver van de pool overheersend wordt, zodat de invloed van de pool zelf schijnt weg te vallen.

Vraag: Definieert u s.v.p. eens zwaartekracht? De mensen denken meestal, dat dit altijd een naar de aarde toegerichte kracht is, misschien zou u beter doen te spreken over beïnvloeding.

Antwoord: Goed. Zwaartekracht is altijd een kracht, die gericht is op het middelpunt van elke bol, of elk voorwerp, dat zich in een bepaalde richting beweegt door een veld. M.a.w. zwaartekracht is eigenlijk in feite een inductieve werking, die verder wordt beïnvloed door de baan t.o.v. een groter en zwaarder lichaam. Het is erg moeilijk om dat wetenschappelijk uiteen te knobbelen. Trouwens, ik denk dat sommige wetenschappelijk geschoolde mensen zouden rillen, als zij dat zouden horen zeggen door mij zo, en zeggen: "ja, het is misschien wel mogelijk, maar wij weten het niet en dan mag je er nog niet over praten, voordat je het bewijzen kunt." Ik zou ze geeneens ongelijk willen geven als wetenschapsmensen. Maar hier gaat het om iets anders.

Als ik u een plezier doe, dus, wil ik deze werkingen ten opzichte van elkaar, na deze uiteenzetting verder aanduiden als beïnvloedingen van massa. Goed?

Een wijziging in de "beïnvloeding van de massa" betekent tevens een wijziging van kristallisatievorm, plus een wijziging van kristallisatievermogen voor stoffen i.v.m. hun eigen plaats in de scala van de elementen, waarbij vooral de samengestelde kern veelal bepalend is. Gelijktijdig is hiervoor mede bepalend de binding van de moleculaire structuur en de eigen rotatiesnelheid van het molecuul in a, richting, b. t.o.v. temperatuur als heersend. Een kristalvorming is dus inderdaad verschillend bij verschillende standen van sterren, terwijl bij snellere kristallisatieprocessen voornamelijk de werkingen van de maan en de zon wel degelijk kan worden waargenomen. Verder treedt een beïnvloeding van het kristallisatieproces op, op het ogenblik dat de zon zich abnormaal gedraagt - dan heeft zij zo een plotselinge uitbarsting van een soort van lichtende mazelen, zonnevlekken en die gaan gepaard met een soort van reflex op aarde, die men wel aurora borealis noemt, m.a.w., Noorderlicht, ofwel de goedkoopste straatverlichting ter wereld, die helaas niet permanent is. Daar is vaak de kristallisatie van afhankelijk. Verder moeten

wij er altijd rekening mee houden, dat al lijken moleculen voor ons vast, zij neiging hebben om te roteren, zich te bewegen in een bepaalde richting en dat wordt weer bepaald door de omlooprichting van de kleinste delen om de verschillende moleculen, die gezamenlijk dus de atomen uitmaken, waaruit het molecuul is geconstrueerd.

Naarmate de samengesteldheid groter wordt zijn de kristallisatieeigenschappen over het algemeen beter. D.w.z., dat een eenvoudige stof grotere druk en lagere temperaturen vraagt voor een kristallisatie dan meer samengestelde stof. Dat verder, naarmate het molecuul meer samengesteld is, zullen over het algemeen de kristalvormen, wanneer ontstaan, houdbaarder zijn. Waarom? Waarschijnlijk, omdat de onderlinge werking zodanig groot is, dat ze gemakkelijk t.o.v. de omgeving een werkelijk gesloten geheel vormen en dus aantasting door andere stoffen van zich afwijzen.

Er moet weer een uitzondering worden gemaakt, want er bestaan ook weer moleculen van losse samenhang, maar gebeurt dat, dat je daar een kristallisatie begint, dan zal niet de gehele stof kristalliseren, maar je kristalliseert bepaalde delen uit. Dat kun je ook bewerkstelligen door een bepaalde stof bij te voegen, die de moleculaire samenhang enigszins verstoort en daardoor bepaalde delen a.h.w. tot afzetting dwingt, terwijl de andere in tegendeel een grotere beweeglijkheid krijgen en als zodanig zich niet in een kristalstructuur laten vangen.

Ik heb nog tijd voor een tweede onderwerpje.

ROEPING

Als ik roeping zou moeten definiëren, dan zou ik willen zeggen: roeping is een neiging om bepaalde bezigheden ten bate van anderen te richten onder bepaalde condities, waarbij de innerlijke drang bepalend is voor de wijze van uitvoering en de intensiteit waarmee volvoerd wordt. Is deze definitie goed? Ja? Dan heb ik het bestuur ook al weer te vriend gehouden...

Wanneer je roeping zegt, dan bedoel je dus eigenlijk, dat je iets niet alleen voor jezelf doet. Dat je iets voelt als een aandeel dat je hebt in de mensheid. Ja, zelfs al een soort verplichting, die je hebt tegenover anderen. Dan kun je zeggen: wanneer je een roeping hebt, dan oefen je geen beroep meer uit. Dan volbrengt hij bepaalde bezigheden krachtens zijn innerlijke drang, waarbij niet gezegd kan worden, dat zij gelimiteerd zijn tot datgene, wat men in een bepaald beroep omgrenst. Dan heb je natuurlijk mensen, die zijn bv. wat men noemt lui uit roeping.

Het zijn mensen, die principieel uitgaan van het standpunt, dat alle werk verkeerd is, omdat het schadelijk is voor de eigen goede stemming. Het eigenaardige is, dat dergelijke mensen verder het als de roeping van anderen beschouwen om het hen mogelijk te maken hun eigen roeping te volgen... Een luiaard kan lui zijn door bepaalde lichamelijke omstandigheden. Het is dus geen geestelijke eigenschap, misschien zelfs niet eens verlangen of wil van die persoon, maar het is een lichamelijke conditie.

Nu kunnen wij ons voorstellen, dat men bepaalde lichamelijke opwindingen afreageert op een bepaalde wijze en dan meent, dat dit een roeping is. Maar dan is het fout. In een dergelijk geval zoekt men, in wat men roeping noemt, alleen een zelfbevrediging. Zelfbevrediging kan m.i. geen roeping zijn, daar zij niet het "Ik" met grotere krachten in verband brengt, en ten tweede het "Ik" zelf over het algemeen dichter bij het dierlijke brengt, zelfs indien het leven zelf schijnbaar geestelijker wordt.

Wanneer ik mijzelf aangetrokken voel tot een bepaalde bezigheid, dan kan dit zuiver zelfzuchtig zijn. Zolang dit zelfzuchtig element erin blijft rusten, kan ik het nooit als een roeping beschouwen. Ik kan dus niet zeggen: "Ik ben een geroepen monteur." Ik kan wel monteur zijn, gelijktijdig daarvan mijn liefhebberij en mijn beroep maken; er kan een ogenblik komen, dat ik zeg: "Ik heb de gave om met machines om te gaan en het is mijn taak om deze aan de mensen aan te bieden. Ik vraag daarvoor niet meer terug dan een redelijk leven voor mijzelf persoonlijk. Wat ik meer zou kunnen verdienen, interesseert mij niet, ik wil alleen de mensen helpen met de gave, die ik gekregen heb. In dat geval wordt het een roeping, dan is het geen feitelijk beroep meer. Want onder beroep verstaan wij over het algemeen het uitoefenen van een bepaald vak om daardoor in eigen levensonderhoud te voorzien. Die laatste factor is dus bij de roeping niet meer de voornaamste. Het levensonderhoud is een begeleidingsverschijnsel van de roeping, maar de roeping zelf wordt ook uitgedragen, indien het levensonderhoud wegvalt.

Moet er bij de keuze van een beroep een roeping aanwezig zijn? Neen. Want niet iedereen is in staat om zich werkelijk welbewust ten dienste van de mensheid in te schakelen. Een beroep kan dus ook uitgeoefend worden door iemand, die gekozen heeft in de richting van een oorspronkelijke belangstelling of liefhebberij, doch die dit beroepshalve alleen uitoefent om daardoor de middelen te verwerven om zijn liefhebberij beter te kunnen bedrijven. Wij moeten wel stellen: geen beroep kan gekozen worden, tenzij bepaalde psychische en fysieke voorwaarden aanwezig zijn, die voor het beroep noodzakelijk zijn. Men kan nooit met goed gevolg een beroep kiezen of uitoefenen, waar men om enigerlei reden enige tegenzin tegen heeft.

Degene, die een beroep uitoefent alleen vanwege de ping-ping, al is die nog zo goed, die zal je beroerder behandelen, zal beroerder resultaten op de duur voortbrengen, dan iemand, die met minder kennis en minder geschiktheid, maar met een volkomen overgave aan zijn handwerk zijn bepaalde beroep beoefent.

Belangstelling is voor een beroep noodzakelijk. Het bezitten van capaciteiten voor de uitoefening evenzeer noodzakelijk, maar roeping niet noodzakelijk. Voor een roeping is echter wel noodzakelijk, naast de geestelijke waarden, een zekere kennis over de materie, die men bij het uitdragen van zijn roeping noodzakelijk vindt. Dat kan inhouden, dat een geestelijk leraar in de eerste plaats arts moet zijn. Dat kan inhouden, dat iemand, die in feite de mensen gelukkiger wil maken, niet alleen aan het menselijk geluk mag werken, maar dat hij ook in staat moet zijn, om voor de ellendigen teminste een paar huizen te bouwen. Dat is op het ogenblik de nieuwste versie. Vroeger had je "Les Misérables" van Victor Hugo. Tegenwoordig heb je "De Ellendigen" geschreven door de bestedingsbeperkingscommissie t.o.v. de woningbouw.

Ik wil dus een uitdrukkelijk verschil maken tussen roeping en beroep en meen, dat de roeping niet noodzakelijk is, maar zo zij bestaat, zij het beroep meer maakt dan alleen het volbrengen van bepaalde bezigheden. Bestaat de roeping in het beroep, dan wordt men daardoor deel van een constructief geheel, - dit mag ik misschien van mijn voorganger lenen, hij is er nog - van een kosmische kracht, die op aarde werkzaam wordt. De werkelijke roeping probeert innerlijk aangevoelde waarden via een bepaald handwerk, een bepaalde bezigheid, een bepaalde taak op aarde kenbaar te maken.

Vraag: Kunt u bij officierschap spreken van een roeping?

Antwoord: Ik kan mij voorstellen, dat iemand officier is uit roeping. Maar dat moet inhouden, dat hij dan zijn beroep ziet, niet in de eerste plaats als een levensonderhoud en een soms niet zo onaangename positie in de maatschappij, maar wel als de mogelijkheid om bij te dragen tot een grotere veiligheid van zijn land, de grotere zedelijke, morele en lichamelijke welvaart van zijn manschappen, als evenzeer het behoeden van degenen, die hem aanstellen en dus ook zijn salaris betalen, voor grotere schade dan noodzakelijk is. Als zodanig is de officier met roeping vanuit zijn eigen standpunt voortdurend verantwoordelijk tegenover zijn begrip van recht en redelijkheid, de wet tegenover zijn vaderland, tegenover zijn manschappen en ten laatste ook t.o.v. de burgerij. Deze verantwoordingen en het dienen van al deze begrippen maakt uit het "officierzijn" een roeping.

Ik heb gehoord, dat er zelfs een visboer was, die dacht, dat hij een buitengewone roeping had. Toch was het niet de man, waarover zij zongen: "Lou, Lou, Lou, waar ga je met die geit naar toe?" Die man dacht ook roeping te hebben buiten zijn beroep. Zo zien wij andere mensen, die naast de uitoefening van hun beroep zich geroepen achten om anderen te wijzen op het feit, dat zij wel eens zouden kunnen doodgaan en dat zij niet voorbereid zijn. Wij vinden dat soms op het belachelijke af en dwaas, maar een ding moet je respecteren: het feit, dat men zich daarvoor geheel geeft en inzet, dus dat dit als een roeping gevoeld wordt.

Wanneer wij nu de achtergronden gaan onderzoeken, dan mogen wij soms kunnen zeggen, dat deze roeping niet alleen voortkomt uit een begrip van kosmische waarden, maar ook zeker uit een zekere drang om zichzelf a.h.w. naar de voorgrond te dringen. Zelfs wanneer dit het geval is, - dat kunnen wij nooit beoordelen - dan moeten wij toch nog zeggen: respect voor iemand, die een dergelijke roeping naast zijn beroep heeft.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden, die heeft een beroep. Koningin zijn is een beroep en een tamelijk zware ook, al lijkt het misschien anders. U denkt misschien, dat het erg prettig is om aan een statiemaaltijd aan te zitten en tegen iedereen vriendelijk te knikken. Doe dat maar eens 24 uur achter elkaar en ik weet zeker dat je het eerste paar jaar misselijk wordt als je alleen maar een grote gedekte tafel ziet. Dus zij heeft een beroep. Daarnaast voelt zij voor zichzelf roeping, namelijk het Nederlandse volk geestelijk te helpen ontwikkelen en verheffen boven het laagste

peil, opdat het zal komen tot een moreel zelfbewust, verantwoordelijk leven. Dat is een roeping. Dat hoeft zij niet te doen, maar dat komt van binnen uit. Als zij in het rijtuig zit en zij knikt tegen u, dat is dienst. Maar als zij op een gegeven ogenblik een rede uitspreekt en zij zet er even zo die paar woorden in, die erop wijzen, dat hogere Krachten met ons zijn, en zij zegt het innig overtuigd, dan is dat haar roeping. Dan tracht zij daarmee de mensen iets meer te geven, dan wat zij beroepshalve zou moeten geven. Dat is wel het duidelijkste voorbeeld, wat ik je geven kan.

Geen commentaar meer? Ik zou zeggen het zijn twee onderwerpen geweest. Ik zal dan maar weer uitscheiden, hè? Ja, het spijt mij, maar anders zeggen zij weer, als hij aan het woord is, scheidt (stopt: Red.) hij helemaal niet uit. Dat wil ik graag voorkómen.

Per slot van rekening: voorkómen is beter dan genezen. Als zij mij op een gegeven ogenblik mij er bij mijn nekvel eruit slepen zo, daarna zeggen: "Zo jochie, blijf er voorlopig maar buiten", dan ben ik veel kwader af. Vandaar, vrienden, dat ik met echt leedwezen overigens, jullie een gezegende avond toewens.

Goedenavond.

DE WERKELIJKHEID EN HET WEZEN VAN DE ESOTERIE

Goedenavond vrienden,

Ofschoon ik eigenlijk een klein beetje huiverachtig ben om nu weer met zwaardere onderwerpen aan te komen, zou ik toch dat risico willen nemen op het ogenblik. Gaarne zou ik nog wat willen vertellen over de werkelijkheid en het wezen van de esoterie. We zijn ons over het algemeen te weinig bewust van de werkelijke betekenis van wat wij doen. Zelfs diegenen, die zich bezig houden met oorzaak en gevolg, begrijpen over het algemeen te weinig van deze dingen in de praktijk. Esoterie is niet in de eerste plaats een hoog verheven zijn boven alle wereld. Het is een deel hebben aan de wereld. Zo vreemd als het mag klinken in de aldag (alledag; Red.), het leven dat u voortdurend leidt, (is) een bron voor zeer grote wijsheid, een bron voor zeer veel nieuwe geestelijke ervaringen en steeds grotere rijkdom. Geestelijke rijkdom.

Ik kan u niet dwingen om iets te doen. Als ik het kon, dan zou ik het nog niet doen, want elk mens moet uiteindelijk zijn eigen weg vinden op zijn eigen manier, ieder moet langs zijn eigen geloof, zijn eigen streven, zijn eigen denken, de grens doorbreken die ligt tussen de stof en de geest.

Wanneer u zo gewoon leeft, probeer u eens bewust te worden van de reactie die de wereld heeft op u. Kijk eens wat u werkelijk betekent in die wereld. Doe dat niet op een ongewoon bescheiden wijze met te zeggen: ik beteken toch niets... Probeer ook uzelf niet te zien als een middelpunt in de wereld, waardoor alles een beetje van u afhankelijk is. Zo waar als dat mag zijn vanuit uw eigen standpunt, waar u uit kunt roepen met de dichter:

Zo ik sterf, o wereld, waar zijt gij?
Gij zijt ten ondergegaan in mijne ziel.

Esoterisch gezien ligt de zaak anders. Je kunt zeggen: elke keer, wanneer ik bewust geprobeerd heb iets te doen voor een ander, wanneer ik bewust geprobeerd heb deel te hebben in het denken en streven, in de vreugde en in het lijden van een ander, ben ik rijker geworden, maar gelijktijdig heb ik mijzelf meer leren kennen in al datgene wat anderen ervaren en wat anderen overkomt.

De eerste les van esoterie is eenheid. Eén zijn met de wereld, één zijn met alle dingen. Niet een eenheid, die nu maar kritiekloos alles aanvaardt, maar een eenheid, die respecteert, wat in anderen leeft, die begrijpt, waarom anderen leven en streven zoals zij doen; die althans trachten te begrijpen. Op deze manier wordt de eenheid een vergroting en verruiming van uw eigen bewustzijn en eigen begrip. Wat dat betreft is het even belangrijk u te realiseren, waarom de melkboer vandaag zo kort af is en de sigarenwinkelier nu eens geen vriendelijk woord voor u heeft, als om u te realiseren, dat de wereld maar een klein stofje is in de grote zee van het Al. Het is even belangrijk u te realiseren, dat het dier, dat rond u leeft, op zijn manier denkt, op zijn manier verlangens en begeerten heeft, zijn dromen kent, als om u te realiseren, dat de hoogste geest zich soms op aarde kan openbaren. Het klinkt misschien heel erg ingewikkeld, maar dat is het niet. Juist door met die kleine dingen één te zijn, krijg je begrip voor het grote. De esoterie

leert ons, dat alle grote waarden, ofschoon zij één en onverbreekelijk één zijn, een opbouw zijn van vele kleine punten, van vele kleine dingen en gebeurtenissen. Zo is het met u. Uw leven, uw wezen, uw persoonlijkheid en karakter worden gevormd door al die kleine dingen rond u. De manier, waarop u denkt over onverschillig wat, of het over politiek is, of een voetbalwedstrijd, die worden gevormd door de manier, waarop u in het leven staat, de wijze, waarop u anderen waardeert. Wanneer je het begrijpen daarin kunt brengen en het weten, dan zal je waardering dichter bij de waarheid liggen.

Een tweede wijsheid, die men in de esoterie nooit mag verloochenen, is deze: Het woord en het ding zijn niet hetzelfde. Wanneer ik zeg: "zon", dan is er nog geen zon. Wanneer ik zeg: "wereld", kan ik van de gehele wereld afgesloten zijn. Wat je denkt en wat je nog niet tot werkelijkheid kan maken, bestaat nog niet echt. Tenzij je gedachten intenser zijn dan je stoffelijk leven. Dat komt maar zelden voor. Bedenk dus dit: woord en ding zijn niet gelijk, beleven en ding zijn wel gelijk. En dan staat "ding" hier voor elk willekeurig iets. Of dat nu is de wind in de bomen, of Sinterklaas met een valse baard, of misschien de grootste wijsgeer van het Al. Leer het zuiver denken en het zuiver onderscheiden. Wanneer u zegt: "ik ben goed"... dan is dat nog niet zo. Wanneer een ander u zegt: "ik ben goed", of "dat is goed"... dan hoeft dat nog niet zo te zijn. Persoonlijk ervaren, rationeel ervaren is de enige maatstaf, die wij aan kunnen en durven leggen aan de wereld, aan onszelf, wanneer wij naar een grotere bewustwording streven.

Nu nog een derde kleine les, voordat ik het woord overgeef aan onze vriend Ho Seng. Een waar esotericus begrijpt altijd, dat zijn begrip beperkt is. U zou denken, dat het alleen maar een woordenspelletje is. U denkt zoveel te weten en te begrijpen, u meent zoveel dingen te doorzien, maar is het wel werkelijk zo? Je moet weten, dat je begrip beperkt is, dat je inzicht onvolmaakt is. Eerst wanneer je dat werkelijk in je draagt, kun je zeggen, dat je op de weg bent naar waarheid. De grote kunst van de mens is zeker niet om zijn mogelijkheden te kennen. Mogelijkheden moet je realiseren, niet kennen. Maar het is wel voor een mens zeer belangrijk, dat hij weet, wat hij definitief niet kan, wat definitief voor hem onmogelijk is.

Voorbeeld: U zou misschien heel erg graag met vleugels uitwijken en zo eens over de wereld vliegen, of (in een) andere sfeer. Maar het is heel goed mogelijk dat u het nog nooit tot stand hebt gebracht. Dan kunt u voor uzelf zeggen, dat dit dus buiten uw ogenblikkelijk bereiken valt. Dus kan men er nooit rechtstreeks naar streven. Een esotericus streeft nooit rechtstreeks naar het onbereikbare, wetende, dat hij daar meestal zijn krachten verspilt, omdat hij niet weet hoe hij ze moet richten. Streef naar het wel bereikbare, naar het wel kenbare. Streef er bv. naar om eens één dag in het jaar werkelijk jezelf niets te (ver)wijten te hebben. Dat kan wel. Dat valt binnen je eigen begripswereld. En wanneer je dat regelmatig doet, dan zal daardoor je begrip zich vergroten en zal dus de grens verschuiven, die het mogelijke van het onmogelijke voor jou afscheidt. Het is heel logisch en heel nuchter. Wanneer je teveel droomt, wanneer je je teveel bezig houdt met dingen, die buiten de werkelijkheid liggen, die je niet werkelijk, reëel, kunt uiten, dan verraad je jezelf, dan verkoop je jezelf aan een waanvoorstelling. Dat kun je niet doen. Je moet voor jezelf weten: dit kan ik bereiken, dit, nu, op dit ogenblik volledig voor mij binnen het kenbare, ik weet, hoe ik er naar toe moet streven, ik weet, hoe ik het bereiken kan... en dat doe je. Wanneer je dit allemaal hebt gedaan en je hebt tijd over en je hebt nog kracht over, ach, dan mag je wel eens proberen om het onbereikbare werkelijk te maken, maar het zal je zo zelden lukken.

In de esoterie is het zeker belangrijk, dat je leert je krachten op de juiste wijze te gebruiken, dat je leert voortdurend jezelf te bekwamen a.h.w. in je eigen leven, in je eigen mogelijkheden om zo je persoonlijkheid, je krachten en je bewustzijn te vergroten totdat grotere werelden eindelijk te betreden zijn. De groei van een mens, de groei van een ziel gaat niet met schokken. De geest wordt zich niet plotseling van God bewust, maar zij groeit er naar toe. Dat groeien bestaat uit vele kleine stappen, uit vele kleine daden, uit vele kleine gebeurtenissen op de juiste wijze aanvaard, op de juiste wijze verwerkt, gebruikt om tot een beter en zuiverder bestaan te komen. Als u zo denkt, dan zult u leren de ware esoterie in de praktijk te brengen. Dan hoef ik u helemaal geen ingewikkelde aanwijzingen te geven verder. Dan kan ik zeggen: wanneer u deze drie punten beschouwt en voor uzelf probeert tot werkelijkheid te maken, dan hebt u zeker een grote stap voorwaarts gedaan in de richting van uw eigen bewustwording, uw eigen geluk en het bereiken van een grote innerlijke vrede die toch voor een ieder noodzakelijk is.

Vrienden, u houdt misschien meer van de grote gesluisde wijsheid van het Oosten, dan van de gezellige, rechtuite methode, die het meer gemoedelijke Westen, beneden Moerdijkse Westen, zich nu eenmaal eigen heeft gemaakt.

Daarom dank ik u voor uw aandacht en neem ik afscheid. Het woord is aan de volgende spreker. Goedenavond.

WIJSHEDEN

Goedenavond vrienden,

Het is mij een groot genoegen na mijn verzuim van vorige maal rouwmoedig in uw midden te mogen terugkeren. Wanneer ik u verwaarloosd heb, zo was het niet uw waarde, die mij hiertoe dreef, doch mijn eigen onwaardigheid, die een verdere bewustwording begeerlijk maakte.

Wanneer wij gezamenlijk trachten iets te begrijpen van grotere wijsheden, dan komt ons onwillekeurig de zegswijze voor ogen: "De dwaas, die de wereld kent, is de wijze, die zichzelf kent. Doch de wijze, die de wereld kent, is veelal de dwaas van zijn eigenwaan." Ik hoef u dit niet duidelijk te maken. U scherp en wonderbaarlijk vernuft heeft ongetwijfeld al ontbloot, welke achtergrond hierin schuilt. Wanneer ik toch dit in woorden uitdruk, is dit dan ook om een volledigheid te geven aan mijn bescheiden woorden. Wanneer u leeft en u acht zichzelf wijs, zo verwerpt u de werkelijkheid terwille van uw geziene wijsheid. En zo wordt u tot een dwaas, die zichzelf begoochelt, zichzelf betovert. Maar degene, die de wereld een dwaas noemt omdat hij met de wereld weinig rekening houdt, kan dikwijls een grote wijze zijn, omdat hij alleen de werkelijkheid nastreeft en alle waan en vertoon achterwege laat.

Er was eens een heilig kluizenaar, die zich in de bergen een grot gekozen had en elke dag kwamen de vrouwen van het dorp om hem te voorzien van voeding. Zij bogen voor hem eerbiedig. "Gegroet, heilig man." Maar hij groette hen niet terug. Toen gingen zij om hem raad te vragen. Er kwam een vrouw tot hem en zei: "Ik ben ongelukkig. Nooit is mijn man mij trouw." Hij antwoordde haar: "Zo lang gij dit uw man wijt en niet uzelf, zal hij u ontrouw blijven" en zij ging beledigd heen.

Er kwam een grote zakenman en die zei hem "De karavanen over de passen zijn verongelukt. Nu ben ik arm. Wat moet ik doen? Zal ik rover worden?" De wijze glimlachte en hij zei: "Zo behoudt gij uw oude beroep." De koopman ging verontwaardigd heen.

Ook kwam er een priester tot hem. Hij zei: "Heer, laat mij delen in uw grote wijsheid, opdat ik Boeddha beter begrijp en zijn weg beter beschrijde (kan gaan; Red.)." De wijze glimlachte en zei hem: "Indien gij die weg niet uit uzelf beschrijdt, hoe kan mijn wijsheid u daarbij leiden? Want mijn wijsheid wordt in uw mond tot dwaasheid." En ook de priester ging heen en hij was verontwaardigd. Zijn beden gingen ten hemel en de hemelingen zeiden tot elkaar: "Laat ons heen gaan en deze wijze man beproeven."

Zo ging de Opperste Raadsheer van de Hemelse Keizer ter aarde en in het gewaad van een dorpeling gehuld, begaf hij zich naar de wijze man. Hij zei hem: "Heer, geef mij uw wijsheid." De wijze man zag hem aan, beschouwde hem nogmaals en zei: "Zo gij dwaas zijt, kan mijn wijsheid u niet helpen." Toen zei hem de hemeling: "Heer, waarom zijt gij zo grof?" Zijn antwoord was: "Niet grof ben ik, maar ik zeg de dingen, zoals ik ze zie. Onder uw kleed verschuilt zich glans. Indien deze glans u niet voldoet, kan mijn bescheiden licht u niet verrijken."

"Er was een priester", zei de hemeling, "die zich beklaagde, dat gij uw wijsheid niet met hem wilde delen." De wijze glimlachte en hij zei: "Wanneer ik hem mijn wijsheid gegeven had, hij had ze gepredikt, niet in de praktijk gebracht. Zo zou het dwaasheid geworden zijn, wanneer mijn wijsheid in zijn mond gekomen was. Daarom heb ik hem heen gezonden."

"Gij hebt gezegd, dat een koopman een rover is?" "Dat heb ik nooit gezegd", zei de wijze. "Maar de koopman neemt meer dan hem toekomt, voor wat hij levert, omdat hij zichzelf doet betalen. De koopman levert zijn waren, de rover de emotie. Beiden nemen zij zoveel, als zij krijgen kunnen."

Toen zei de hemeling: "En wat gij tot de vrouw hebt gezegd, is dit dan evenzeer waar?" De wijze glimlachte weer en zei: "Voor haar was dit waar, want het was haar bittere tong, die haar man naar andere hutten dreef. Indien zij leert haar tong te beteugelen, zal zij ook leren haar man te behouden."

De hemeling ging toen naar de Opperste Keizer en sprak tot hem: "Deze wijze is inderdaad een verlichte geest." De Hemelse Keizer en zijn gevolg ging tot de wijsgeer en zei hem: "Kom, ik wil u stellen aan mijn hemelse hof als raadsheer op de eerste trede." De wijze glimlachte en zei: "Hier in mijn eenzaamheid ben ik één met alle dingen. Op de eerste trede van uw troon ben ik de slaaf van uw gedachten. Sta mij toe mijzelf te blijven."

Deze kleine gelijkenis maakt u misschien duidelijk, waarom men zichzelf moet zijn. Slechts wie zichzelf is, is vrij. Wie tracht een ander te zijn, verliest zijn vrijheid en persoonlijkheid en is arm en dwaas. Zo kan men ook niet van een ander wijsheid nemen. Men kan hoogstens zijn wijsheid begrijpen en voor zichzelf daaruit andere en misschien zelfs betere waarden puren. Wie dit alles begrijpt, zal zichzelf blijven. Maar uzelf blijven ten koste van alles, kan soms tot misvattingen leiden.

Zoals de dichter Su Han, van een keizerlijk geslacht geboren. Hij meende: "Mijn dichtkunst is het schoonst, mijn kunde het grootst", en wijs zijnde tekende hij met lettertekens in wondere lettergrepen, al wat hij dacht.

Eens ontmoette hij ergens in een stad een kleine dorpsschrijver. Su Han, geboeid door de zuivere voering en de krachtige streek van zijn penseel, tekende hem op een blad een gedicht. Hij zette daarin: "Het woord is als de bloesem, die vergaat; de letter, die geschreven is als de aarde, die vrucht kan dragen."

De kleine schrijver las het en hij boog gevleid, nam zijn penseel en schreef eronder: "Maar zoals het woord, ongehoord, zijn betekenis verliest, zo zal de letter ongelezen, tot nietigheid verworden."

Toen was Su Han boos, zeer toornig. Zoals in die dagen gebruikelijk was, riep hij de wacht en haalde de opperste mandarijn van deze stad, de mandarijn van de pauweveren en zei hem: "Brenge deze in uw rechtshof, hij heeft mij beledigd." Toen de man nu werd voorgeleid in een zware schandkraag en met honger in zijn gemoed - want hij had geen geld om de gevangeniswacht om te kopen -, zei hij (Su Han) tot hem "Ziet gij, dat mijn letters meer betekenis hebben dan de uwe." Toen glimlachte de kleine man en zei de Heer: "Heer, het schrijven hebt gij mij ontnomen. Gij kunt mij misschien het spreken nemen, maar het denken kunt gij mij niet ontnemen. In de gedachten weet ik, dat de werkelijkheid schuilt."

De kleine schrijver werd gedood. Maar zijn gedachten die hij zo terloops had neergeschreven, worden door vele wijzen later herhaald en gepredikt door het hele Oude Rijk. Maar wie weet nog van Su Han, die in glorie reisde, die dichtte als weinige, maar die te trots was op zichzelf om de waarheid van de wereld te aanvaarden?

Wie wijs is en zegt: "Mijn wijsheid staat bovenal..." hij doodt de wijsheid die hij draagt en de betekenis, die zij voor de wereld heeft. Doch wie nederig is en zijn wijsheid ziet als het recht van de wereld, en de wijsheid van de wereld als een kostelijk geschenk, die verrijkt zich elke dag, met elk uur.

Nu wij spreken over rijkdom...: Eens op het uur van de hond vertoonde zich een geest voor de oude muren van Peiping. Het was een machtige geest. Eens was hij keizer geweest. Deze hele steden binnen de grote muren, deze tuinen vol van porseleinen wonderen, deze kelders vol van ongetelde schatten, deze zalen vol van wonderlijk snijwerk, met ongekende juwelen, waren zijn eigendom geweest. Maar zijn geslacht was vergaan. Een nieuw geslacht had zijn troon betreden en de Manschoe Heer regeerde oppermachtig.

Zo verbrandden zij voor hem geen offer en zo was hij arm in de andere wereld. Hij klaagde op de wal en zei: "Mijn rijkdom heeft men mij gestolen en niemand brengt mij nieuwe rijkdom, zodat ik, een keizer, hongeren ga in het Rijk der Hemelen." Nu was er in diezelfde straat, vlak buiten de muur, een bedelaar, die zijn onderdak daar had gezocht, hopen op de goedgunstigheid van een mandarijn, die in de ochtenduren zijn opwachting zou maken. Hij hoopte deze als beschermer te winnen. Deze (de bedelaar) nu hoorde de klagende geest en zei hem: "Hoe stoort gij mij in mijn nachtrust?" "Ik stoer uw nachtrust niet", zei de geest, "doch ik klaag over de rijkdom mij ontnomen." Toen lachte de bedelaar en hij zei: "Dit alles behoort mij." De geest was verbaasd, toen toornig en uiteindelijk zei hij hem: "Zijt gij dan keizer?" "Neen", zei de bedelaar, "maar ik heb ogen. Wanneer de weelde van mijn keizer zich een ogenblik toont buiten de muren, is zij mijn eigen(dom) geworden, want ik ken haar voor alle tijd. Ook gij kende haar. Hoe zegt gij dan, dat gij arm kunt zijn?"

Toen werd de geest toornig en zei: "Gij weet immers, dat, wanneer voor mij geen geld en geen meubelen verbrand worden, wanneer men mij niet het beeld van slaven brandt, ik arm ben?" Toen zei de bedelaar: "Hoe arm zijt gij inderdaad, gij, die alles bezit. Hoe rijk ben ik die weinig bezit. Want mijn bezit leeft in mij, maar gij hebt geleefd in uw bezit. Zo was uw rijkdom uw last en uw gebrek is u geboren uit uw mening te kunnen bezitten. Zoals mijn rijkdom mijn honger stilt, en mij in staat stelt dat te bezitten wat de wereld nooit het mijne noemt." Toen ging de geest heen en zijn klacht verstierf. Hij keerde vele malen terug, wenende, omdat het dogma van het offer voor hem gebroken was, omdat voor hem niet gebracht werd, wat hij zijn recht oordeelt. Doch toen de bedelaar stierf, vroeg hij geen recht, maar droomde van wat hij gezien had. De rijkdommen van zijn wereld waren ontelbaar.

Zo gaat het u in uw leven. Wie zegt, dat dit zijn bezit is, dat dit zijn recht is en dat is zijn taak, is arm. Want dit nemende voor zichzelf in de wereld, maakt hij zich tot slaaf van de wereld. Doch wie zich zegt: "Wat ik weet is mij eigendom, want het weten ligt in mij. Wat ik geniet kan ik mij herinneren en is zo mijn eigendom, dat is van mij." Die kan schatten in zich dragen die geen keizer ter wereld bezitten kan.

Een ietwat eigenaardig gebruik bestaat bij, wat ik het best kan vertalen als, het feest der Oude Wijven. Wees niet toornig, dat ik dit woord gebruik. Ik tracht slechts weer te geven een gebruik, dat in sommige dorpen van Honan nog in ere wordt gehouden. Wanneer daar nu een feestelijke dag is, zo legt men midden in een plein een groot aantal stukken brood neer, een schaal met rijst en koeken. Men zet de kostelijkste dranken neer en misschien zelfs een aftreksel van de Gin Seng wortel. Dan neemt men de oude vrouwen, die zich daartoe melden, en men geeft hen een lichte knuppel in de hand en bindt hen met een touw. Een touw, dat hen net, maar dan ook slechts maar net, in de nabijheid laten komen van deze schatten. Nu laat men ze gaan, maar wanneer één wil grijpen, zijn er tien, die haar slaan om haar te verwijderen. Zo kan geen van hen rijk worden, tot zij alle anderen heeft verslagen. Het volk jubelt, wanneer het ziet, hoe deze ouden in hun hartstocht elkaar slaan en de zotste posities (in)nemen. Want niets verwijdert zozeer het gezicht van een mens als een onwaardige val die hij maakt. Zo is dit een hartverheffend schouwspel voor de dorpelingen. Maar uiteindelijk is er één, die de prijs wint. Alleen, soms heeft zij zich zo ingespannen, dat zij tot het rijk van haar vadersen gaat en zo op het eretablet komt van het huisaltaar vóór zij zich het genot daarvan haar eigen heeft kunnen maken.

Zo dwaas nu als deze oude vrouwen zijn, zijn vele mensen. Hun levenstaak bestaat er niet in anderen - en zo ook zichzelf - te verrijken, maar zij zien het als hun taak om anderen in bereiking te verhinderen, hen te ontnemen, wat zijzelf niet kunnen verwerven. Dit zijn de dwazen, die altijd een spiegelbeeld voor zich zien, dat zij nooit bereiken. Een fatamorgana.

Wanneer er onder u zijn, die menen, dat zij alleen het recht hebben langs hun weg de wijsheid te bereiken, verontschuldig mijn verontwaardigde geest, die hier de vergelijking gebruikt, die u zeker niet past. U bent als deze oude wijven. In uw angst, dat een ander zou bezitten, wat gij niet bezit, weigert gij een ander het recht, evenals gij, te grijpen naar de rijkdom, die ligt uitgestald voor eenieder. Zouden de oude vrouwen samen zeggen: "Wij strijden niet en nemen ieder ons deel", zij zouden rijk en vreugdig van dit feest verder gaan. De krachten, die zich over hun onwaardige vallen verheugen, zouden teleurgesteld zijn, maar hopen op een volgende dag met volgende dwaasheid.

Wie zich zegt: "Onfeilbaar ben ik, onfeilbaar is mijn geloof, mijn weg is de juiste, mijn wijsheid stamt uit God en de kosmos en anderen niet", deze ontnemt zichzelf de mogelijkheid om ware wijsheid te verwerven, om waar geluk te bezitten. Slechts wie toegeeft, dat een ander bezitten kan, ja, een andere het bezit gunt en zelfs schenkt op zijn wijze, kan op zijn eigen wijze rijk worden en gelukkig. Wie onder u rijkdom verlangt, - in rijkdom als geen bezit van gedachten, van geestelijk ontwaken, - die zou ik willen zeggen: "Gedraag u niet als de oude vrouwen, bezeten door de gierigheid, maar wees als een wijs man, die wegschenkt, omdat in het schenken groter vreugde ligt, dan in het zich laten ontnemen".

Wees als een wijs mens die zegt: "Indien ik slechts mijn deel neem, zullen allen mijn vrienden zijn, doch indien ik alles voor mijzelf opeis, zo zijn er vijanden, die mij verderven (in het verderf storten; Red.). Wees bovenal wijs als één, die uit de Lichtende Kracht beseft, waar een ieder zijn weg gaat tot de geest, daaruit win ik het Licht, doch waar ik anderen belet tot het Licht te gaan, bind ik mijzelf aan het duister."

Vrienden, daarmee heb ik mijn bescheiden bijdrage voor deze avond voltooid.

Indien mijn woorden misschien niet geheel aangemeten waren aan uw oudheid en wijsheid, zo vergeef mijn jonge ziel. Doch indien zij voor u misschien een korrel van waarheid bevat hebben, zo bid ik u, neem ze op als een oprecht gemeente gave, een eerbewijs aan allen, die zoeken naar waarheid. Vergun mij u te groeten.
Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Een woord werd gesproken
en het vloog uit de mond
razend snel de wereld rond.
Het zei: "Goed is dit en schoon"
en koos zich in de harten
plaats, die het geloofde.

Hij, die het sprak,
was een van hen, die anderen beroofde
en woord en waarheid brak.
Doch zij, die geloofden aan het woord,
zij zijn tot hem gegaan
en voor hem eerbiedig gebogen
stille blijven staan.

Zij hebben gezegd - tot in 't hart bewogen -:
"Heer, uit uw grootheid en mededogen,
geef ons uw waarheid en geef ons uw licht",
en hij hen tot leugen slechts gericht.

Maar de leugen,
die hij heeft gegeven,
werd hen waarheid
en eeuwig leven.